

den sidste angaar, maa vi nu kunne gaa ned med Udgifterne, forhaabentlig, og paa det Budget vil vi kunne spare de 3 Mill. Kr., som denne Ordning vil koste. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man vil blive saa begejstret for dette Fremskridt i vor Udenrigstjeneste, at man ikke vil have noget imod næste Gang at gaa højere op, til 5 eller 6 Millioner.

Man vil saa naturligvis drøfte Spørgsmaalet om Lønningerne. De kan jo ikke helt bedømmes ud fra de Synspunkter, vi er vant til at anlægge, naar vi fastsætter Lønsatser, som skal gælde fra Skelbækken til Skagen. Det er andre Synspunkter, der her maa lægges til Grund. Lønningsraadet, dette mægtige Raad i vort Samfund, har haft disse Lønsatser til Gennemsyn og har billiget dem. Nu kan der ganske vist siges adskilligt for eller imod deres Størrelse, men jeg synes, en saadan Drøftelse mere hører hjemme i et Udvalg end her i Tinget. Det, som mange vil studse over, er de Opholdspenge, som skal gives til vore Sendemænd i Udlandet, idet man maaske vil mene, at de er for store. Det er imidlertid et meget vanskeligt Spørgsmaal at afgøre, og derfor foreslaas det ogsaa, at der skal nedsættes et Nævn, bestaaende af fire af Rigsdagen valgte og tre af Udenrigsministeren udpegede Medlemmer, som skal afveje disse Opholdspenges Stigen og Falden. Lønningsraadet har ment, at det var noget, som hørte ind under det. Jeg tror, det er rigtigt, som foreslaaet i Lovforslaget, at der skal være et særligt Nævn dertil. Rigsdagen kan jo blandt Lønningsraaadets Medlemmer tage de fire, Rigsdagen skal vælge. De Forhold, der her gør sig gældende, er jo ganske forskellige fra dem, der gælder i den indenrigske Tjeneste. Der er her noget, som hedder Repræsentationsudgifter, og som har mere Betydning, end Folk i Almindelighed tillægger det. Man vil maaske sige, at disse Repræsentationsudgifter kan være mindre, fordi moderne Gesandter og Konsuler ikke skal omgaas Hoffolk og the upper ten alene, som de hidtil har gjort, de skal nu omgaas alle. De skal kunne færdes i alle Lag, kunne indgive Indberetning om Livet i de højeste og laveste Samfundslag og have Evne til at omgaas disse. Jeg tror ikke, det vil gøre Repræsentationsudgifterne mindre. Jeg tror, jævner Folk vil finde, at det er ikke stemmende med saadan en Mands Forhold til dem, at han netop, naar han har med dem at gøre, er mere sparsommelig,

end naar han har med de andre at gøre. Man ved, at alle sætter Pris paa at modtages standsmæssigt og ens. Den Løn, som foreslaas her, er mindre end den, det svenske Udenrigsministerium har, og er for 1ste og 4de Grad mindre end den, der er foreslaaet for Norges Vedkommende, hvorimod den for dem, der staar i 2den og 3die Grad, er ubetydelig større end for de norske. Jeg nævner Grad; man skal jo nu udnævnes ikke til en bestemt Stilling indenfor Udenrigsministeriet, men til en Stilling indenfor en bestemt Grad, det er det ejendommelige og nye i denne Henseende. Det er det, som man kalder med det fremmede Ord Fusion, at man kan forsættes fra dels den ene Tjeneste til den anden indenfor samme Grad, dels fra en Grad til en højere, naturligvis ikke til en lavere. Det diplomatiske og konsulære gaar sammen, det gælder om at faa den alsidigst mulige Uddannelse; fra den interne Tjeneste kan man sendes ud i den eksterne og omvendt. Denne Fusion af Tjenestemændene er noget meget betydningsfuldt i dette Lovforslag.

Jeg har fra en vis Side hørt en Udtalelse imod, at Kommissionen har brugt Ordet „Aflønning“, et udansk Udtryk om Lønningsforhold, som er kommet ind i Betænkningen. „Aflønning“ er nu et ganske godt Udtryk, og det er i og for sig ikke noget udansk Ord. Jeg vilde ønske, at den danske Rigsdag var lidt mere ængstelig overfor andre Ord af fremmed Oprindelse, som hyppigt benyttes. Jeg tænker ikke her paa de helt fremmede Ord, dem kan man godt benytte, de staar som fremmede i Sproget, men jeg tænker paa mange halvtyske Udtryk, som nu desværre kommer ind Syd fra. „Aflønning“ er et Udtryk, der er kommet ind Nord fra, fra Sverige, og har en god dansk Klang. Men jeg vilde mene, at Udvalget kunde tage under Overvejelse, om man ikke muligvis kunde finde et mere dansk Ord end f. Eks: det direkte tyske Ord „Gesandt“, som altid ser lidt kedeligt ud; maaske man kunde anvende Ordet „Sendemand“ eller et andet dansk Udtryk. Den norske Kommission er gaaet overordentlig langt ud og har fundet nye Udtryk, hvis Betydning man i hvert Fald ikke straks er paa det rene med. Det mener jeg nu ikke, Udvalget skal give sig af med, men det kunde dog tage under Overvejelse, om man ikke kunde finde danske Ord for „Gesandt“ og lignende Udtryk.

Hermed skal jeg anbefale de to Lov-